

1775; *sambuci* SCHRANK 1781 (N.B. niet *sambucii*); *scabicei* FABRICIUS 1794; *silicinus* LINNÉ 1761; *spinosus* RATHKE 1799; *subcutaneus* VALMONT DE BOMARE 1769; *tiliae* FORSSKÅHL 1787; *velutinus* O. F. MÜLLER 1776; *zostera* MANUEL 1792.

Volgens SHERBORN zou N. MOHR, Forsög Islandsk Naturh. 1786, p. 104, een *Acarus palidum* beschrijven. Raadpleegt men genoemd werk, dan vindt men: *Phalangium pallidum*.

Aranea coccinea GRONOW 1778.

Blattea surinamensis MARTINI 1775.

Hydrachna aquaticus LATREILLE 1795; *coccinea* SHAW 1799; *ellyptica* GOEZE 1778; *furcata* GOEZE 1778; *sinipes* GOEZE 1778; *truculenta* GOEZE 1778.

Pediculus acaroides PALLAS 1772; *acaroides* PALLAS 1784); *muscae fenestralis* GOEZE 1776; *pari majoris* LINNÉ 1759.

Ricinus aldrovandi (Anon) 1758; *minutissimus* FERMIN 1769.

Trombidium cancriformis MÖLLER 1795; *coleopratum* RATHKE 1799; *inermis* RATHKE 1799; *loricatum* RATHKE 1799; *notatum* RATHKE 1799; *ovale* O. F. MÜLLER 1776 (N.B. niet *ovalis*); *punctiforme* RATHKE 1799; *truncatum* FABRICIUS 1796; *vittatum* RATHKE 1799.

Arnhem.

A. C. OUDEMANS.

Acarologische Aanteekeningen XCVIII.

Beaurieuia nov. gen. Van G. G. DE BEAURIEU verscheen in 1764 zijn Abrégé de l'Histoire des Insectes, &c., waarin ook *Acari* besproken worden.

In het Tijds. Ent. v. 45. p. 24. Sept. 1902 gaf ik de diagnose van het nieuwe genus *Neopodocinum* met *jaspersi* nov. spec. ♀ als type; waarvan de beschrijving en de afbeelding l. c. p. 25. t. 2. f. 31-33 te vinden zijn.

In de Ent. Ber. v. 1. n. 14. Nov. 1903. p. 100 luidde een gedeelte der nieuwe diagnose: „♂ met, ♀ zonder ambulacra aan poot I". — Dat dat eene ongerijmdheid inhield,

zag ik toen niet in. — In dezelfde Ent. Ber. p. 100 n.l. diagnostiseerde ik eene nieuwe soort: *nederveeni* ♂. — In het Tijds. Ent. v. 47. p. 118 en 119 gaf ik van beide soorten: *jaspersi* ♀ en *nederveeni* ♂ beschrijvingen en afbeeldingen t. 6. f. 18–20 en t. 6. f. 11–17. — BERLESE maakte mij toen schriftelijk opmerkzaam erop, dat *nederveeni* ♂ niet tot hetzelfde genus als *jaspersi* behooren kon; hij zoude er een genusnaam aan geven. Voor zoover mij bekend, heeft hij dat niet gedaan, weshalve ik bovengenoemden naam aan het nieuwe genus geef; type *Neopodocinum nederveeni* OUDMS. 1903. Het ♂ heeft geen mesvormig haar aan de achterzijde van femur III; het genus behoort tot de *Parasitidae*, niet tot de *Laelaptidae*, noch tot de *Macrochelidae*, waartoe *Neopodocinum* gerekend worden moet.

Ololaelaps haemisphaericus (C. L. Koch 1839). In materiaal uit nesten van *Talpa*, door den Heer H. SCHMITZ S. J. bij Sittard verzameld, vind ik 2 ♀ *Iphis haemisphaericus* C. L. KOCH 1839 (27. 10). Synoniemen: *Laelaps tumidulus* BERL. 1889 (54. 5) en *Ololaelaps venetus* BERL.

Tydeus albellus C. L. Koch 1838. In de Ent. Ber. v. 7. n. 164. Nov. 1928. p. 379. staat: „N.B. KOCH beeldt aan de schouders 3 haartjes af; . . . het 3e is op de coxa III (dus ventraal) geplaatst”. — Men leze: „ventraal, extraad van coxa III geplaatst”.

Hierbij moet ik de opmerking maken, dat de coxae bij *Tydeus* zóó in het lichaam opgenomen zijn, dat het dikwijls moeilijk is, hunne grenzen te zien.

Tydeus claviger Oudms. 1928. In de beschrijving van *Tydeus fenilis* zegt CANESTRINI, Prosp. Acarof. Ital. v. 2. p. 238:

„Misurai degli esemplari di questa specie, che erano piccolissimi e portavano le setole del vertice” (= pseudostigmataalhare!) „fortemente clavate”.

Dat waren stellig *claviger*, geen *fenilis*!

Tydeus cruciatus C. L. Koch 1838. In mos, Arnhem, K. W. DAMMERMAN. — Lengte 247 μ ; schouderbreedte 144 μ . Uiterst fijn gerimpeld. Rugborsteltjes zoo lang als de breedte der pooten III en IV, glad. Pseudost.h. zoo lang als femur I, glad. Setae dorsales ontbreken. Palpen: femur in het midden extraad met bult, die aan een elleboog

denken doet; genu $1/2 \times$ langer dan breed; tarsus $1 1/2 \times$ langer dan breed, met 4 korte borsteltjes.

Tydeus demeyerei nov. spec. Een oud preparaat van Aug. 1892, opende ik, om een *Tydeus*, die door Prof. Dr. J. C. H. DE MEIJERE in Bodegraven op een *Plecotus auritus* gevonden was, nader te bestudeeren. De soort is nieuw, en, m.i., zeer vreemd.

Lengte van het idiosoma 235 μ . Scheidingslijn fijn, maar duidelijk, zonder mediane achterwaartsche uitbuiging. Huid uiterst fijn gerimpeld. Bij andere soorten convergeeren de van den vertex af overlans loopende fijne lijnen zoodanig, dat zij achter de pseudostigmata een van achteren afgerond veld vormen; men krijgt den indruk van een schildje (hoewel dat niet bestaat). Bij *demeijerei* echter buigen de overlanssche fijne lijnen extraad; achter deze splitsing bevindt zich nog een min of meer driehoekig veld van naar voren conveve fijne lijnen. Setae verticales internae achter het niveau der pseudostigmata verplaatst. S.v. externae vóór de pseudostigmata. Setae scapulares externae (de internae zijn de ps.st.haren) in de hoeken van het propodosoma. De 4 setae humerales op eene dwarsrij. S. dorsales externae achter de internae. Setae lumbales, sacrales en clunales dicht bij elkander, achteraan, 10 in getal. De ps.st.haren zoo lang als tibia + tarsus I, dun, en (met immersie!) uiterst fijn gecilieerd. De setae vert. ext. zijn kort (als de breedte van femur I). De overige haren zijn zoo lang als tibia I, dikker dan de ps.st. haren, en uiterst fijn gecilieerd. Zoowel dorsaal als ventraal van het gnathosoma zie ik eene driehoekige, hyaliene membraan. Vergroeide bases mandibulorum bijna $3 \times$ langer dan proximaal breed. De haren op tarsus I zijn dik, staafvormig en sterk gedoornd, (subrosariiformes BERLESE).

Tydeus fenilis G. Can. 1886. De beschrijving, die CANESTRINI (Prosp. Acarof. Ital. v. 2. p. 237) ervan geeft, is voor het grootste gedeelte op de meeste *Tydeus*-soorten toepasselijk; tendeele onjuist. — De 3 exemplaren, die ik bezit van de duizenden, die zich op een hooizolder te Franeker bevonden (zie Ent. Ber. v. 7. n. 164. Nov. 1928. p. 378. r. l. v. o. sub *albellus*), zijn afwijkend van *albellus*.

Lengte 345 μ , schouderbreedte 210 μ . Habitus die van *albellus*. De pseudost.haren zoo lang als femur II, glad, bereiken net den lichaamsrand (bij *albellus* langer dan femur + genu, glad, reiken ver voorbij den lichaamsrand). Bases mandibulorum breed, vóór fraai rond (bij *albellus* spits(er).) Zintuigharen in de proximale helft van tarsus I zeer kort (bij *albellus* langer dan de breedte van den tarsus daar ter plaatse); zintuighaar in de distale helft van tarsus II nog korter (bij *albellus* zoo lang als het distale eind van dien tarsus). Bij *albellus* vind ik 2 oogen, bij *fenilis* geen (vermoedelijk komen die bij versch materiaal wèl voor). Dat het genu palpi langer zoude zijn dan bij de andere soorten (CANESTRINI), kan ik niet zien.

Tydeus pinicolus Oudms. 1929. Zie Ent. Ber. v. 7. n. 166. Maart 1929. p. 428. Heeft 3 oogen; stand en aantal der haren als bij *triophthalmus* (zie hier beneden); palpfemur met externen elleboog; empodium, voor zoover ik zien kan, als bij *triophthalmus*.

Tydeus subterraneus nov. spec. In de Ent. Ber. v. 7. n. 164. Nov. 1928. p. 378 deelde ik mede, dat ik één *Tydeus croceus* in nestmateriaal van *Evotomys glareolus* SCHREB. vond. Dat ex. behoort echter tot eene nova species.

Lengte 340 μ , schouderbreedte 200 μ . Twee oogen, kleiner dan bij *croceus*; pseudostigm.haren zoo lang als femur + genu I (bij *croceus* zoo lang als femur I). Maxillicoxae ventridistaal met 2 borsteltjes (*croceus* 3). Zintuighaar op tarsus I in het midden van den tarsus (bij *croceus* in het midden van de distale helft.)

Tydeus tiliae nov. spec. Op *Tilia platyphyllos*, Arnhem. — Nympha. Lengte 210 μ , schouderbreedte 142 μ . Uiterst fijn gerimpeld. Twee oogen dicht bij den rand, bij pooten II. Pseudost.haar zoo lang als femur I, recht, glad. Andere rugborstels zoo lang als de breedte van femur I, ruw. Geen setae dorsales. Palpi: femur opvallend dik; genu $\frac{3}{4} \times$ langer dan breed; tarsus $2\frac{1}{2} \times$ langer dan breed, met 5 korte eindborsteltjes.

Tydeus triophthalmus nov. spec. Op *Rhamnus cathartica*, Dahlem, Aug., Dr. ZACHER misit. Type in collectie ZACHER.

Lengte 250 μ , schouderbreedte 150 μ . Uiterst fijn gerimpeld. Drie ronde oogen; het mediane tamelijk ver van

den voorrand; de andere vlak vóór de scheidingslijn en niet in de achterhoeken van het propodosoma. Setae verticales internaе vlak bij elkander, boven het mediane oog. S. v. externaе vlak vóór de pseudostigmata. S. scapulares externaе intraad der oogen. S. dorsales externaе achter de internaе, vormen daarmee een □. Er zijn 4 setae clunales, zoodat men achteraan 12 borstels telt. Pseudost.h. zoo lang als femur II; andere haren iets korter. S. vert. externaе korter dan genu II. Alle haren, als bij *Glycyphagus*, sterk gecilieerd, of gestekeld. Mandibelbasen vóór scherp. De 3 ventrale paren der maxillicoxae ver van elkander; het proximale paar extern, zwaar gebouwd. Femur palpi met externen elleboog. De zintuighaartjes dorsaal van tarsi I en II zeer kort en dik. Empodium als een koevoet gespleten.

Tydeus viridis nov. spec. In stof in huis (stellig ingewaaid), Maart, Arnhem. — Chlorophylgroen, lange vorm met korte pootjes. Nympha Lengte 225 μ , schouderbreedte 115 μ . Geen oogen(?) Uiterst fijn gerimpeld. Pseudostigmataalhareen zoo lang als femur II, in de distale helft fijn en kort gecilieerd. Achterrandharen iets langer; alle overige haren korter en zelfs veel korter. Stand en aantal der haren als bij *triophthalmus*. Zintuighaartjes dorsaal van tarsi I en II als bij *triophthalmus*, met dit onderscheid, dat het z.t.haartje van tars I zóó ver naar voren gerukt is, dat het vlak achter het distale haarpaar ligt.

Indeeling der Tydeus-soorten. Waar KOCH reeds in 1840 een vijftiental soorten beschrijft, daar moet het ons niet verwonderen, dat *Tydeus* een aan soorten rijk genus is, en dat deze groepsgewijs kunnen vereenigd worden. Zeer afwijkend is stellig *Tydeus demejerei*.

Dan zoude men van eene *croceus*-groep spreken kunnen, met normalen lichaamsbouw en betrekkelijk lange pooten. Hiertoe: *croceus*, *albellus*, *fenilis*, *olivaceus*, *subterraneus*, *velox*, *striatellus*, *polymitus*, *celeripes*, *xylocopae*, *kochi*.

Ook van eene *celer*-groep, klein, slank, met betrekkelijk korte pooten. Hiertoe: *celer*, *claviger*, *melanchlaenus*, *pinicolus*, *subtilis*, *viridis*.

De *cruciatus*-groep kenmerkt zich door een kort, breed lichaam met korte pooten: *cruciatus*, *mutabilis*, *commutabilis*,

breviculus, *albofasciatus*, *tiliae*, *triophthalmus*, *italicus*, *spathulatus*.

Scherp gescheiden zijn die groepen niet.

Er zijn *Tydeus*-soorten zonder, en andere met 2, of 3 oogen. Het is bezwaarlijk, ze daarnaar reeds in te deelen, daar die pigmentvlekken in conserveervloeistof en insluitmedium licht verdwijnen. Voor zoover mij bekend, hebben *demeyerei*, *fenilis*, *olivaceus*, *cruciatus*, *xylocopae*, *celer*, *viridis*, *claviger* geen oogen.

Albellus, *subterraneus*, *croceus*, *commutabilis*, *tiliae*, *italicus*, *spathulatus*, twee oogen, terwijl *triophthalmus* en *pinicolus* er 3 hebben.

Genus *Lorryia* Oudms. 1925. In Ent. Ber. v. 7. n. 146. Nov. 1925. p. 32 stelde ik dat genus voor voor *Tydeus* met één klauw. Bovendien heeft de toenmaals éénige soort *superba* OUDMS. 1925 een pulvillum.

Dat is in strijd met mijne beschouwingen over „Klauwen en empodium” in Ent. Ber. v. 7. n. 159. Jan. 1928. p. 286!

Versch materiaal van *Ternuipalpus* heeft mij geleerd, dat, zelfs met immersie, twee tegen elkander gelegen naaldvormige mandibels zich als ééne naald voordoen. Dat stemde mij tot nadenken. En ik ben er nu van overtuigd, dat *Lorryia superba* twee klauwen heeft, al kan ik dat niet bewijzen; daartoe zou het preparaat geopend en een der pooten sterk gecompriëerd moeten worden.

Zonderling blijft het, dat alle acht klauwparen zich als 1 klauw voordoen.

Op die gronden wensch ik de diagnose van het genus *Lorryia* te wijzigen als volgt: als *Tydeus*, maar dorsaal met geheel, of gedeeltelijk netvormige structuur. Type blijft *superba* OUDMS. 1925. Voeg daarbij: *reticulatus* OUDMS. 1928, *pulcher* OUDMS. 1929, *mali* OUDMS. 1929, *concinus* OUDMS. 1929.

Genus *Ereynetes* Berlese 1883. (Acar. Myr. Scorp. Ital. fasc. 5. n. 1 & 2). Als type wordt *Acarus limacum* SCHRANK 1781 aangegeven. De l. c. afgebeelde soort is echter eene op planten levende Tydide. Ik heb daarom dat dier omgedoopt in *berlesei* (zie Ent. Ber. v. 7. n. 164. Nov. 1928. p. 382). BERLESE heeft dat zelf al ingezien en gaf in zijn Indici van bovengenoemd standaardwerk

(Firenze 1920) aan zijn *limacum* den naam van *polymitus* K. Met andere woorden: *Ereynetes* BERLESE 1883, type: *Tydeus polymitus* C. L. KOCH 1883. Ook in Redia v. 15. p. 242 leest men: „Gen. *Micrereynetes* Berl.” (N.B. = *Ereynetes*!) (volgt diagnose; en dan:) „In *M. polymitus* K. e. g. scuti sculptura haec est. . . .” &c.

Het staat er wel niet met woorden, maar men moet hier wel lezen: *Ereynetes* BERL. 1883, type *Tydeus polymitus* C. L. KOCH 1838.

Vergelijkt men echter KOCH's beschrijving en afbeelding (Deutschl. Crust. Myr. Arachn. 20, 3) met die van BERLESE'S *limacum*, dan springt in het oog, dat BERLESE hier ten tweeden male zich vergist heeft. Hoe komt hij er aan, *polymitus* C. L. KOCH 1838 met zijn *limacum* te identificeren?

Ik geloof het gevonden te hebben. G. CANESTRINI (in zijn Prosp. Acarof. Ital. v. 2. p. 229. t 8. f. 12) beschrijft en beeldt af een *Ereynetes polymitus* KOCH, en geeft als synoniemen op: KOCH'S *Tydeus polymitus*, *celeripes*, *ministralis*, *Acarus hyalinus*, zijn eigen *Tydeus tetranemus* en BERLESE'S *limacum*.

Hier heeft CANESTRINI ten deele gelijk: *Tydeus ministralis* C. L. KOCH 1838 = *Tydeus tetranemus* CAN. & FANZ. 1876 = *Tydeus polymitus* CAN. & FANZ. 1877 (non KOCH 1838) = *Ereynetes limacum* BERL. 1883 (non SCHRANK 1781). Voeg daarbij: = *Ereynetes berlessei* OUDMS. 1928. — De andere genoemden: *Tydeus polymitus*, *celeripes* en *Acarus hyalinus* zijn geen *Ereynetes*-soorten!

Tetranychus Duf. 1832. CLAPARÈDE, Studien an Acariden, Febr. 1869, handelt p. 480 — 494 over *Tetranychus*. Hij kent maar ééne soort: *telarius* L. 1758. P. 484 zegt hij: „Die Bildung des Rüssels bei den Tetranychiden ist wegen der offenbaren Verwandtschaft mit den Ixodiden interessant. Die verschmolzenen Ladentheile der Maxillen bilden nämlich. . . Zapfen (t. 40. f. 17 l.), der mit vielen winzigen Widerhaken bewaffnet ist”. — DONNADIEU, Recherches pour servir à l'histoire des Tétraniques, Juni 1875, sprekend over *Tetranychidae* in het algemeen, zegt, p. 48: „A la base de l'ouverture buccale et en dedans, ces deux mâchoires aciculaires” (= *digiti mobili mandibulorum*) „sont doublées d'une sorte d'éperon

allongé et dentelé sur son côté externe." — Hij beeldt echter deze „éperons" slechts bij ééne soort af: *Distigmatus pilosus*, t. 7. f. 61. — CLAPARÈDE heeft dus vermoedelijk de monddeelen van zoo'n *Distigmatus pilosus* afgebeeld. — Vermoedelijk zijn die „éperons" de *digiti fixi mandibulorum*. — Ik heb zoo iets nooit gezien.

Tenuipalpus Donn. 1875. Bij *T. cactorum* (zie hier beneden) kon ik de ♂ genitaalorganen ten deele goed waarnemen. De eigenlijke testiculi, door DONNADIEU t. 2. f. 14, t. 3. f. 26, t. 4. f. 42. en t. 9. f. 76 „diverticulum", in t. 7. f. 65 „masses testiculaires" genoemd, heb ik niet gezien. Wel zag ik eene mediane, bolvormige vesica seminalis; deze was glashelder en bevatte eenige spermatozoïden; zij wordt door DONNADIEU t. 2. f. 14 „testicule", t. 3. f. 26. (hier zijn er 2 geteekend!) t. 4. f. 42 „masse testiculaire" en t. 7. f. 65 „vesicule centrale" genoemd. —

De vesica seminalis zet zich voort in een dun, geslingerd vas deferens, die in den langen penis dringt. Deze is proximaal trechtervormig; het trechtertje is echter zeer klein. De penis wordt distaad buitengewoon dun, ver beneden 1 μ , maakt aldaar eene lus en dringt in een mediaan, fijn buisje, dat door DONNADIEU t. 2. f. 14. c., t. 3. f. 26. d., t. 4. f. 42. c., t. 7. f. 65. c. „penis" genoemd. In zekeren zin mag men dat buisje „penis" noemen, daar het toch vermoedelijk gedeeltelijk in de vagina dringt. Wanneer in het lichaam, door samentrekking van spieren, (in het preparaat door acidum lacticum) een zekere turgor ontstaat, dan worden enkele verborgen deelen geëxtrudeerd. Deze deelen hebben vermoedelijk eene beteekenis van vasthechtingsorganen („claspers"); zij breiden zich waaivormig uit. Afgebeeld zijn zij door DONNADIEU t. 2. f. 14., t. 3. f. 26., t. 4. f. 42 en t. 7. f. 65 en door BERLESE (A c. Myr. Scorp. Ital.) fasc. 72. t. 4. f. 2.

Tenuipalpus cactorum nov spec. In alle ontwikkelingsstoestanden ontvangen van HANS VIETS, den zoon van Dr. KARL VIETS, te Bremen, die haar op zijne *Cactaceae* vond. — Zij is na aan *cuneatus* CAN. verwant, onderscheidt zich daarvan: 1e: door den vrij naar voren springenden voorrand van het propodosoma; deze rand is zeer breed, heeft eene stompe spits tusschen trochanterus I en II en

4 spitsen boven het gnathosoma, evenals *Bryobia*; de 4 spitsen dragen echter geen borsteltjes (vertikaalharen!). 2e. De skulptuur der rugschilden is regelmatiger, ongeveer zooals DONNADIEU van *T. glaber* afbeeldt. 3e. Vlak bij den achterrand zijn 8 haartjes, die niet voorbij den rand uitsteken; 2 daarvan hebben ongeveer den vorm van een blad van eenige soorten van *Palmae*, *Ricinus*, *Aralia*. — Bij de Larva en de Nymphae zijn deze haartjes aan den achterrand ingeplant en bijzonder fraai palmblad-vormig.

Oligonychus Berl. 1886. De soorten worden steeds met 2 oogen afgebeeld. Zij bezitten er echter 4. Achter het bij zwakke vergrooting terstond in het oog vallende oog (met halfbolvormige cornea) bevindt zich nl. een ander, met bijna platte, slecht begrensde cornea. Bij sterke vergrooting en sterk licht, ziet men de uiterst fijne, uit stipjes en streepjes bestaande rimpeling der huid eene ronde ruimte vrij laten.

Oligonychus muscorum nov. spec. Van Dr. J. C. C. LOMAN ontving ik een ♀, door hem in mos nabij Amsterdam gevonden. — De palpklaauw is gespleten; de externe tak ervan is kleiner dan de (normale) interne. Het empodium vertoont, van terzijde gezien, in het midden een ventralen knobbel, waaruit 6 even-dikke naalden ontspringen.

Oligonychus potentillae nov. spec. Uit Berlijn ontving ik van Dr. F. ZACHER een ♀, te Dahlem, Aug., op *Potentilla fruticosa* gevonden.

De palpklaauw is enkelvoudig. Het empodium heeft, van terzijde gezien, in het midden een ventraal uitsteeksel, dat $2 \times$ langer dan breed, en gevorkt is; de beide naaldvormige tanden van de vork zijn langer dan het uitsteeksel zelf, liggen in hetzelfde vlak als de klaauw; de distale naald is ragfijn en zeker $2 \times$ dunner dan de proximale, zoodat, bij zwakke vergrooting, het empodium tweetandig lijkt. Bij sterke vergrooting en sterk licht wordt de ragfijne tand zichtbaar. Ongeveer terzelfder hoogte van het „uitsteeksel” draagt het empodium nog eene ragfijne naald, die zoo gericht is, dat zij achter „de klaauw” valt. Men ziet dan achter „de klaauw” 3 achter elkander liggende naalden; 2 ragfijne en eene dikke.

Ik deed nog twee andere ontdekkingen. Het exemplaar was buitengewoon geplet, zoodat het zeer breed was, de coxae der pooten I en II voorbij den lichaamsrand uitstaken,

en de palpen ver van elkander lagen. — 1e. Boven coxae I bevindt zich precies zoo'n kort, staafvormig zintuig-haartje als boven de coxae palporum. Dit zintuigje is dus homoloog met het pseudostigmataalhaartje boven de coxae I der *Detricicola*, *Avicola*, &c. — 2e. Tusschen de vergroeide bases mandibulorum en de vergroeide maxillicoxae ligt een naar voren afgerond membraan. In den natuurlijken stand wordt dus deze membraan door de saamgegroeide mandibuli naar beneden, en gootvormig in de gootvormige, saamgegroeide maxillicoxae gedrukt.

Viedebanttia nov. gen. — VIEDEBANTT, dierenarts, schreef 1790 en 1791 werkjes over de bestrijding der scabies bij *Ovis* en *Equus*; hij wist, dat deze scabies door *Acarus* veroorzaakt wordt.

In nesten van *Talpa* vond de heer H. SCHMITZ S. J. in 1916 bij Sittard *Acari* en *Suctoria*. In dat materiaal vind ik eene zonderlinge Nympha II, die tot een nieuw genus behoort.

Gnatho- en idiosoma ongeveer als die van *Zschachia necrophori* (DUJ. 1849); idiosoma breeder, als bij *Tyroglyphus*. Ventraal \pm als bij *Tyroglyphus*, maar zuignaplaat verder naar achteren. Vorm der pooten als bij *Caloglyphus*, maar zonder de mesvormige haren aan pooten I en II.

Viedebanttia schmitzi nov. spec. Kleur lichtgeel, terwijl de Nymphae II van *Caloglyphus* roodbruin zijn. Gnathosoma 4 \times langer dan breed. Propodosoma zeer kort, iets langer dan de proximale breedte der tarsi I en II; is dus een smalle dwarsband. Rugharen uiterst klein en fijn, moeilijk zichtbaar; 2 zichtbare aan den achterrand. Van pooten I en II zijn trochanter en femur \pm even lang, terwijl de tarsi \pm even lang als tibia + genu zijn.

Arnhem.

A. C. OUDEMANS.

De Heer H. J. H. Latiers overleden.

Op 9 April j.l. overleed te Steyl, gemeente Tegelen, de Heer H. J. H. LATIERS, oud leeraar aan de hogere burgerschool te Rolduc, Kerkrade, lid onzer Vereeniging.

De Heer Dr. J. C. C. Loman overleden.

Op 14 Juni j.l. overleed te Amsterdam ons medelid de Heer Dr. J. C. C. LOMAN, oud docent aan het stedelijk gymnasium aldaar.